

mirandum in modum est aucta. Quo item anno, Henricus primus Imperator Ecclesiam S. Miniatis ad Florentiam muros ædificauit. Præter cætera porro Florentiæ ornamenta, quæ superiore enarratione paucis delibauimus, præclarissima, etiam ædes sacra in celebriori vrbis loco, S. Iohanni Baptiste dicata, habetur, quam Baptistrium vulgò nuncupant. Cuius valua, ex solido ære conflata, noui ac veteris Instrumenti historias, mirabili opere sculptas, continent. Florentia deniq; cum ob pulchritudinem ædificiorum, & ob raram incolarum vrbanitatem, omnium Italico vrbium flos nuncupetur: Tum summos etiam viros tam multos produxit, qui natale hoc solum doctrinæ splendore illustrarunt, vt prolixitatis euitandæ gratia, eos recensere non libeat. Hos ferè omnes, quemadmodum & reliquas Florentiæ laudes, Leander accuratissimè cõplexus est: & ante eum Leonardus Aretinus, Landinus: Nicolaus Maciauellus, qui historiam Florentinam conscripsit. Consecuta est Societas Iesu, amplissimū in hac vrbe Collegium, Leonoræ Ducis, Ferdinandi Imperatoris benignitate, Anno ab orbe redempto, M. D. LI.

31. FRIBVRGV M, oppidum apud Nicirones sitū in Vchtlandia, à Conrado Zeringensium duce ædificatum. Regnante siquidē Lothario, Anno Christi, M. C. XXVII. Guilhelmus Vchtlandiæ Comes, moritur, quo tempore ab Imperatore Lothario, Vchtlandia Conrado Zeringensi Principi committitur. Qui cum viuere desisset, quartus eius filius Bertholdus vtriusq; Eriburgi Brisgoiæ & Vchtlandiæ fundamenta posuit, Anno post natum Christum M. C. LII. nō sine priuilegiorum amplissimorum donatione. Quemadmodum & subsequentes ex ordine Imperatores, vtrumque oppidum, non minore fauore subsequuti sunt, quā si Imperij membra essent. Anno deinde Domini M. CC. XVIII. Bertholdo Quinto Zeringensium Duce, è viuis sublato, Eriburgum Vchtlandiæ priuilegijs omnibus illæsis, ad Comites Kiburgenses deuenit. Anno verò Christi M. CC. LX. Eberhardus Comes Habsburgensis, istius vrbis habenas tenuit. Is, Anno Salutis M. CC. LXX. Regi Rudolpho ab Habsburg, peringenti pecunia sum, in hanc vrbem, ius, vendidit. Hinc Aeneas Syluius, Eriburgum nobilem Austriæ domū nuncupat. Incolæ tandē earū mutationū pertecti, non sine maxima pecuniarū vilitate ab Austriæ domo redemerūt. Itaq; hoc tēpore, Helueticis iuris est. Eiuscemodi in Eriburgensi muro epitaphiū inuenitur.

*Dum bis sexcentis ter senis iungitur annus,
In Eriburg moritur, Bertholdus Dux Alemannus.*

40. FRISINGA, ciuitas episcopalis, Bauariæ, sita in colle, vbi Molacus amnis Ifaræ commiscetur. Illic B. Corbinianus in cella habitasse, annaliū memoria perhibetur, & à Gregorio creatus Episcopus, per Tridentinam vallem descendens, à Tassilone Duce susceptus, montem Frisingensem occupauit, ibiq; Ecclesiam S. Benedicti construxit, & monasterium amoenissimo loco, vbi Ysara & Ambra, fluminibus intercluditur.

35. FRANCOFVRTVM, ad Mœnum, maximum, & clarissimum totius Germaniæ Emporium, quāsi Fræcorum furt, id est, vadum, & à Francorum digressione Michael Riccius li. i. de Franciæ Regibus, nuncupat. Otto enim Frisingensis Carolus Saxones debellantem, huc Francos deduxisse tradit. Gunthero Francocurf. Celti, libro odarum tertio Francophora. Ligurino, Francofordia, dicitur.

*Rapido quæ proxima Mago,
Clara seu, populog, sequens, virisq; decora:
Sed rude nomen habet, Nam teutonius incola dixit
Francocurf: liceat sermone Latino
Francorum dixisse vadum.*

27. FRANCOFVRTVM, ad Oderam, Marchionatus Brandeburgensis oppidum, Anno Christi C. XXXVI. Initium nomenq; à Francis perhibetur coepisse, qui eo tempore iuxta Rhæni ostia sederunt. Nunc vniuersitate, & emporio celebre, varios fortunæ casus, temporū iniuria, pertulit. Nam anno post natum Christū, 1344. Rodolphus Saxoniæ Dux, Magdeburgensis Antistes, Bernaim, Dux Stettinensis, & ab Anhalt Princeps validis cõiunctis virib; Ludouico, Ludouici Imperatoris filio, restiterūt. Cui cum parens Marchionatū Brandenburgensē, hæreditario iure, tradidisset, oppidū hoc Francfordianū graui obsidione cinxerunt, quorū conatus, tanto animorū ardore, incolæ fregerunt, vt expectatione delusi, obsidionem soluere coacti fuerint. Anno salutis 1432. seditiosa Hussitarum factio, magnanimitate atq; constantia ciuium, à mœnibus Fræfordianis sphaerulis machinifq; muralibus arceret. Paulo grauiora incommoda, anno ab orbe redempto 1437. à Ioanne Duce ab Sagen, oppidum hoc sensit, qui pontem ligneum, quo vtraq; Oderæ ripa coniungitur, acervos, struesq; lignorum ante ipsam ciuitatem igni perdidit, abductisq; secum pecoribus agrū vicinū vastauit. Quem quidem, dum manu armata ciues prosequuntur, hostiles copias fundunt ad discipant; Duxq; ipse iustus peracti sceleris poenas luit.

25. FVLDA, eiusdem nominis oppidum atque cœnobium, de quo hunc in modum, Centuria prima Monasteriorum Germa-

niæ, Casparus Bruschius scribit. Fulda, siue Fuldense monasteriū, aut vt in Caroli Magni diplomatis reperitur, Monasteriū S. Saluatoris, in sylua Buchonia situm: potentissima ordinis & instituti D. Benedicti Abbatia in Buchonia Germaniæ tractu, inter Hærsiā, Franciam orientalem, & Vvederouā sito, ad eiusdē nominis amoenissimū & pisculentissimū flumen, & intra eiusdem nominis præclarā ciuitatē, amoenissimo loco fundata, & cōstruā est Anno Domini 744. sumptibus Carolomani, & Pipini Galliæ & Franciæ Regum, à S. Bonifacio, siue Vunefrido Anglo, primo Archiepiscopo Moguntino, qui ibi in præclara Basilica D. Bonifacij, Anno Domini 791. condita honorifico Mausoleo terræ parenti redditus, & sepultus est. Scribitur, eo ipso die, quo S. Bonifacij à Frisij occisi cadauer, Fuldam est allatum, omnes Cœnobij campanas, sua sponte, absq; omni hominum pariter ac iumentorum ope, agitas, amœniorem, & suauiores solito, sonum reddidisse. Habet potētissimum hoc cœnobium extra ciuitatis mœnia, circa se quatuor alia magnifica Monasteria, in altissimis montibus sita, & ab Abbatibus Fuldensibus fundata, videlicet D. Iohannis montem, Nouum montem, S. Petri montem, ac Frauenburgum, quāsi Dominarum, vel nostræ Domine. Id est, B. Virginis montem, & parrochiale templum S. Floriani: in quorum monasteriorū medio quāsi, sita est, Fuldensis cum ciuitas, tum Abbatia, aliarum omnium Germaniæ Abbatiarū illustrissima Domina ac Regina. Eius loci Abbas, Princeps est Romani imperij, vnus ex quatuor Imperij, aut Cathedræ potius Imperialis Abbatibus, sic dictis à Carolo quarto, quod ad Cæsaris pedes in publicis Imperij statuum conuentibus, sedere soleant. Sed & omnium, non Germaniæ solum, sed & Galliæ Abbatum primus, & Romanæ Imperatricis Archicancellarius: sicuti Magdeburgensis Archiepiscopus Episcoporum Germaniæ primus, Moguntinus verò Imperatoris Romanorum Archicancellarius, antiquitū designatus, hac etiam num tempestate haberi solet. Cubat in Fuldensi templo honorificentissimè tumulatus Romanorum Imperator A. Conradus I. Francorū Dux, nouissimus ex nobilissima posteritate Caroli Magni, Imperatoris Ludouici tertij, ex Conrado fratre, nepos, qui obiit anno Domini 919. Habet hoc cœnobium, præter cætera ornāmēta, insignem & incomparabilem Bibliothecam, primū à Rabano collectam & institutam, auctam verò & in ordinem redactam postea, ab Hildeberto, Monachis & Abbatibus Fuldensibus, literis, & vitæ integritate conspicuis, tandem ad Archiepiscopatum etiam Moguntini gubernationem, ob insignem virtutem, ac vitæ honestatē euocatis, de quibus plura leges in primo nostro Episcopatu Germaniæ tomo. Fuldense oppidū S. Rabanus, cognomine Magnentius Maurus, ortu illustrauit, qui ex Fuldensi monasterij Abbate Archipræsul Moguntinus creatur, vir in diuinis ac philosophicis literis exercitissimus, Gymnasij Parisiensis olim professor, Philosophus, Rhetor, & Astronomus, suiq; temporis poetarum nulli secundus, cui nec Italia similem, nec Germania peperit æquale. Quibus rebus argumento sunt tot ac tanta volumina, ipsius diuini ingenij monimēta, Bibliothecā Fuldensem tāta librorū copia ditauit, vt eo potissimū nomine, monasteriū etiam hoc tempore, inclarescat. Reuocantur nunc in Fuldensi oppido, honesta literarū studia, respirat ibidē, hætenus ferè suppressa, religio Christi, ope & auxilio Societatis Iesu, cui Anno salutis M. D. LXXIII. Collegium assignatū est, à R. D. Balthasaro, Abbate Fuldensi, Imperij Romani Principe, Abbatum per Germaniam & Galliam primate, Augustæ Archicancellario.

G.

2. GADES, Hispaniæ insula & oppidum, templo, & Herculis peregrinatione nobile, vbi exiguo interuallo Granata & Mauritania à se inuicē distant, & Oceanus, per angustias, quas fretū Herculeū, & Strictū Sybillæ nuncupant, ingreditur. Vtrumque freti latus altissimo mōte, in Mauritania quidē Abila, in Hispania verò Calpe, clauditur. Hos quondā solidū fuisse montem & rupes perpetuo iugo coniunctas, & ab Hercule separatas tradunt, quò liber Oceano pateret ingressus. Scribunt alij in Gaditano hoc Herculis templo, binas fuisse colūnas creas, iuxta quas nautæ, vota, deuotionis ergo, soluerent, qui salui & incolumes hunc in locū, quē extremū totius Vniuersi finē existimabāt, peruenissent. Hinc Gaditanus Hercules cognominatus, cuius non inerudita descriptio & templi, & sacri legitur apud Siliū Italicū, libro Punicorū tertio, quo deuicta Sagunto Annibalē scitatum oracula iuisse describit, & munera attulisse. Ita enim canit:

*Vulgatum, nec cassā fides, ab origine fani
Impositas durare trabes, solasq; per æuum
Condentum nouisse manus, hinc credere gaudens
Consedisse Deum, seniumq; repellere templis:
Tum quis fas & honos adyti penetrare noffe,
Femineos prohibent gressus, ac limine curant
Setigeros arcere suos, nec discolor vlli
Ante aras cultus, velamur corpora lino,
Et Pelusiaco præfulget stamine vertex*

Discin-